

Sygn. akt IV KK 479/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2017 r.

sprawy **J. J.**

skazanego z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w G.

z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt VI Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.

z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...),

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wyrokiem z dnia 27 stycznia 2016 r., sygn. akt II K (...), uznał J. J. za winnego występku z art. 212 § 1 k.k. i skazał go na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 212 § 3 k.k. orzekł od niego na rzecz Domu Dziecka nr (...) w G. nawiązkę w kwocie 1000 zł. Na podstawie art. 215 k.k. orzekł o podaniu wyroku do publicznej wiadomości poprzez przesłanie jego odpisu z klauzulą prawomocności Prezesowi Zarządu (...) Związku Piłki Nożnej w K. oraz Prezesowi Zarządu (...) Związku Piłki Nożnej w Z.. Zasądził też od J. J. na rzecz oskarżycieli prywatnych kwotę 300 zł, którą uiszcili przy wniesieniu aktu oskarżenia, a także na rzecz Skarbu Państwa opłatę.

Od tego wyroku apelację złożył J. J.. Po rozpoznaniu tej apelacji Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt VI Ka (...), zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Obrońca skazanego J. J. w kasacji złożonej od w/w wyroku Sądu Okręgowego w G. zarzucił naruszenie przepisu art. 439 § 1 pkt 3 k.p.k. tj. orzeczenie przez sąd powszechny w sprawie należącej do właściwości sądu szczególnego poprzez przyjęcie przez sąd pierwszej i drugiej instancji, iż są sądami właściwymi rzeczowo, co skutkowało wydaniem wyroków skazujących i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz cyt. "oddalenie prywatnego aktu oskarżenia". W uzasadnieniu kasacji podniósł, że z art. 57 Statutu P. wynika, że cyt. „P., jego członkowie, zawodnicy, trenerzy, instruktorzy, sędziowie, obserwatorzy, delegaci, członkowie sztabu medycznego, działacze, agenci meczowi i menadżerowi ds. piłkarzy nie będą kierować żadnych sporów do sądów państwowych, chyba że wyraźnie postanowiono inaczej w Statucie i przepisach F.. Wszelkie wątpliwości w tym zakresie będą poddawane rozstrzygnięciu F., U. lub P.. P. posiada jurysdykcję w stosunku do wewnętrznych sporów krajowych, tzn. sporów między stronami należącymi do P.. Rozdział VI Statutu P. określa organy jurysdykcyjne P.. W art. 43 Statutu P. wyraźnie podkreśla się, że organy jurysdykcyjne P. są uprawnione do sprawowania odpowiedzialności dyscyplinarnej w stosunku do swoich członków, zawodników, trenerów, instruktorów, sędziów, członków sztabu medycznego, menadżerów d.s. piłkarzy, licencjonowanych organizatorów imprez piłkarskich, obserwatorów, delegatów oraz działaczy piłkarskich, a także do rozstrzygnięcia wynikłych między nimi sporów majątkowych i niemajątkowych, mogących być przedmiotem ugody oraz naruszeń statutów, regulaminów i wytycznych F., U. i P.. Po wyczerpaniu drogi postępowania dyscyplinarnego w strukturach P. oraz orzeczeniu dyscyplinarnym Trybunału powołanego przy Polskim Komitecie Olimpijskim można wnieść skargę kasacyjną do Sądu Najwyższego.”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Rozwiązanie o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 3 k.p.k. zakłada ścisłe rozgraniczenie kompetencji pomiędzy sądami powszechnymi a sądami szczególnymi. Zgodnie z art. 175 ust. 1 Konstytucji RP wymiar sprawiedliwości w

Polsce sprawują Sąd Najwyższy, sądy powszechne, sądy administracyjne oraz sądy wojskowe. W konstytucyjnym systemie sądów funkcjonujących w Polsce nie mieszczą się więc „organy jurysdykcyjne” P.. Brak jest również podstaw ustawowych do przyjęcie, że członkowie P. gdy są stronami w sprawach z oskarżenia prywatnego, to takie sprawy są wyłączone z właściwości sądów powszechnych.

Trafnie też podkreślił Sąd Okręgowy w G. w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że cyt. „To, że pokrzywdzeni są członkami P. i podlegają statutowi tego stowarzyszenia nie oznacza, że tracą oni uprawnienia wynikające z ustawy. Trzeba podkreślić, że żadne wewnętrzne przepisy, jakiegokolwiek stowarzyszenia, nie mogą ograniczać uprawnień jakie posiadają członkowie stowarzyszenia z mocy ustaw obowiązujących w danym kraju. Tak więc pokrzywdzeni dysponowali legitymacją procesową w procesie karnym.”

Ubocznie można przy tym zauważyć, że osoba z racji członkostwa w P. nie nabywa uprawnień objętych tzw. immunitetem materialnym, ani też do pociągnięcia jej do odpowiedzialności karnej nie jest niezbędna zgoda innego organu (tzw. immunitet formalny).

Kierując się przedstawionymi wyżej względami Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., rozstrzygnął jak w postanowieniu.